

AZ ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG 3119/2024. (III. 22.) AB VÉGZÉSE

alkotmányjogi panasz visszautasításáról

Az Alkotmánybíróság tanácsa alkotmányjogi panasz tárgyában meghozta a következő

v é g z é s t:

Az Alkotmánybíróság a Debreceni Ítélőtábla Pf.II.20.057/2023/7. számú ítélete alaptörvény-ellenességének megállapítására és megsemmisítésére irányuló alkotmányjogi panaszt visszautasítja.

I n d o k o l á s

- [1] 1. Az indítványozó jogi képviselője útján (dr. Szepesházi Péter ügyvéd) alkotmányjogi panasszal fordult az Alkotmánybírósághoz.
- [2] Az indítványozó az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 27. §-a alapján a Debreceni Ítélőtábla Pf.II.20.057/2023/7. számú ítélete, valamint az ennek alapjául szolgáló Miskolci Törvényszék 10.P.20.323/2022/24. számú ítélete alaptörvény-ellenességének megállapítását és megsemmisítését kérte, mert azok véleménye szerint sértik az Alaptörvény XIII. cikk (1) bekezdését, XV. cikk (1) bekezdését, XXVIII. cikk (1) és (7) bekezdését.
- [3] 1.1. A bíróságok által megállapított tényállás szerint a felperes gyermekének (adósnak) a tulajdonát képező ingatlan tulajdonjogát árverési vevőként az alperes szerezte meg. Az ingatlanban életvitelszerűen a felperes és házastársa éltek.
- [4] Az adós az ingatlant többszöri felszólítás ellenére nem adta az árverési vevő birtokába, abból a felperes nem költözött ki. Az önkéntes teljesítés hiányában a végrehajtó az ingatlan kiürítésére több időpontot tűzött ki, amelyek a hatósági házi karantén elrendelése miatt nem vezettek eredményre.
- [5] Ezt követően a végrehajtó a felperes és az alperes jelenlétében a rendőrség közreműködésével foganatosította az ingatlan birtokbaadását. Az eljárási cselekményről felvett jegyzőkönyvet a hatósági tanú mellett a felperes is aláírta. A jegyzőkönyv szerint az ingatlant az árverési vevő felnyitotta; a felpere, mint az adós édesapja tiltakozott az eljárás ellen, nyilatkozata szerint az ingatlanban maradó ingóságok az ő és a felesége tulajdonát képezik. A végrehajtó a jegyzőkönyvben rögzítette, hogy az ingatlanban maradó ingóságok tekintetében az árverési vevőt 60 napos felelős őrzés terheli; ingóeltárt nem készített. A felperes az ingatlant elhagyta, az ingóságokat azonban nem szállította el.
- [6] Az adós 2020. november 16-án kelt levelében a végrehajtónak jelezte, hogy a lakásban maradt ingóságokat 2020. november 23-án 9.00 órától kívánja elszállítani. A végrehajtó tájékoztatta, hogy ennek érdekében az árverési vevőt keresse fel. Az adós vagy a felperes az ingóságok tervezett elszállításáról az alperest ennek ellenére nem értesítette, az elszállítást a felperes nyilatkozata szerint 2020. november 23-án eredménytelenül kísérelték meg.
- [7] A felperes és házastársa képviseletében eljárva az ügyvédjük 2020. december 23-án kelt levélben tájékoztatta a végrehajtót, hogy a Nagy-Britannia és Észak-Írország Egyesült Királysága területéről induló polgári légi járművek leszállási tilalmáról szóló 623/2020. (XII. 21.) Korm. rendelet (a továbbiakban: Korm.r.) bizonytalan időre meghíúsította a hazatérésüket Nagy-Britanniából. Kérte, hogy az elrendelt tilalom megszűnéséig az ingatlan kiürítésére vonatkozó határidőt hosszabbítsa meg és biztosítsa az ingóságok megőrzését. Ugyanezen a napon keltezve az ügyvéd az alperesnek is azonos tartalmú levelet írt. Szintén 2020. december 23-án keltezten az ügyvéd a végrehajtónak és az alperesnek olyan tartalmú levelet is szerkesztett, amelyben a már hivatkozott Korm.r.-re tekintettel azt kérte, hogy az ingatlan kiürítésére 2021. január 27-én 9.00 órától január 28-án 16.00 óráig biztosítson lehetőséget. Ezeket a leveleket azonban csak 2021. január 15-én adták postára.
- [8] Az alperes nyilatkozata szerint az ingatlanban maradt ingóságokat 2021. január 2-át követően több részletben elszállította, azokat hulladékként megsemmisítették.
- [9] A felperes 39 199 000 Ft kártérítés megfizetése iránt terjesztett elő keresetet az alperessel szemben. Az elsőfokú bíróság a keresetet elutasította. Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a felperes fellebbezést nyújtott be. A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta.

- [10] Egyetértett az ítéletábra az elsőfokú bírósággal abban, hogy a bírósági végrehajtásról szóló 1994. évi LIII. törvény (a továbbiakban: Vht.) 182. § (1)–(2) bekezdésének előírásai csak abban az esetben alkalmazandók, ha az ingatlan kiüresítésére, átadására irányuló eljárás során az adós (kötelezett) vagy képviselője nincsenek jelen. Amennyiben az adós vagy képviselője a végrehajtási cselekmény fogantatása során jelen van, a végrehajtó a PK 291. számú állásfoglalás szerint köteles eljárni; a végrehajtást kérő vagy árverési vevőt az ingóságok őrzésének kötelezettsége nem terheli.
- [11] Az ítéletábra nem tulajdonított jelentőséget annak, hogy a helyszíni eljárásról készült jegyzőkönyvben a felperest feltüntették és azt aláírta, mivel a Vht. 35. § (2) bekezdés a) pontja szerint a jegyzőkönyv kötelező tartalma a jelenlévő, adóssal együtt lakó nagykorú családtag feltüntetése; a Vht. 35. § (3) bekezdése szerint ezen személy a jegyzőkönyvet is aláírja. A perbeli jegyzőkönyv kifejezetten rögzítette is, hogy a felperes az adós apja, a jegyzőkönyv szerint nyilatkozatát is e minőségben tette. Az elsőfokú ítéletben foglaltak szerint nem állapítható meg, hogy a végrehajtó a felperest maga is az adós képviselőjének tekintette volna, hiszen ebben az esetben az árverési vevő 60 napos őrzési kötelezettségének megállapítására nem kerülhetett volna sor. Önmagában azonban az sem keletkeztetne képviseleti jogot, ha a végrehajtó ténylegesen képviselőnek tekintette volna a felperest.
- [12] Az elsőfokú bíróság által felhívott PK 292. számú állásfoglalást pedig éppen az indokolta, hogy ha az adós ingatlanban lakó családtagjaival szemben nem indult végrehajtás, a végrehajtási eljárásban nem minősülnek félnek. Az állásfoglalás maga is a végrehajtásban adósként résztvevő fél kötelezettségeként állítja ezen személyek ingatlanból való kiköltözésének biztosítását; amennyiben ez nem történik meg, az adóssal szemben van lehetőség a Vht. 174. § szerinti eszközök alkalmazására, így pénzbírság kiszabására is. A PK állásfoglalásból nem következik, hogy az adós jogán az ingatlanban lakó személyt, szívésségi lakáshasználót a végrehajtási eljárásban az adós jogai és kötelezettségei illethetnek meg; a végrehajtás alanya továbbra is kizárólag az adós. A PK állásfoglalásból nem következik az sem, hogy az együtt lakó családtag meghatalmazás nélkül is az adós képviselőjének minősülne.
- [13] Mindezek alapján az ítéletábra azt állapította meg, hogy a felperes az ingatlan birtokbaadására irányuló eljárás során nem az adós képviselőjeként volt jelen, a Vht. 182. § (1)–(2) bekezdései alapján az alperest őrzési kötelezettség terhelte. Az ítéletábra továbbá osztotta az elsőfokú bíróságnak a Vht. 182. §-ában írt 60 napos őrzési kötelezettség lejártával kapcsolatban kifejtett álláspontját.
- [14] Mivel az adós részére az ingatlan kiüresítésére már a birtokbaadás iránti eljárást megelőzően is kellő idő volt biztosítva, így ha az eljárás során jelen van, akkor ingóságairól maga köteles gondoskodni. A Vht. 182. § (2) bekezdése garanciális okból arra az esetre írja elő a végrehajtást kérő, illetve árverési vevő őrzési kötelezettségét, ha kényszer-cselekmény fogantatása során a kötelezett vagy képviselője nincs jelen. Egyidejűleg meghatározza az őrzési kötelezettség határidejét, és akként rendelkezik, hogy annak elteltét követően az árverési vevő az ingóságok további őrzését megszünteti és azok megsemmisítése vagy hulladékként való átadása iránt intézkedik. A Vht. kifejezett rendelkezésére tekintettel tehát az őrzési kötelezettség lejártát követően a végrehajtást kérőt, árverési vevőt az ingóságokkal kapcsolatosan semmilyen további kötelezettség nem terheli, a jogszabály felhatalmazása folytán rendelkezhet azok megsemmisítéséről. Habár ez nyilvánvalóan az adós vagy az ő jogán az ingatlanban lakók részére kárt okoz, ez esetben a kártérítési felelősség egyik konjunktív feltétele, maga a jogellenesség hiányzik.
- [15] A felperes fellebbezésében a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 373. § (2) bekezdésében ütköző módon hivatkozott arra, hogy az alperes az ingóságokat zsákokban még a törvényi 60 napos határidő lejártá előtt az utcára tette és emiatt köztisztaság megsértése miatt bírságot kapott, ezért ezen hivatkozása nem volt figyelembe vehető. Ahogyan az alperes fellebbezési ellenkérelmében erre helytállóan rámutatott, a felperes ezen előadását nem is bizonyította. A Pp. 265. § (1) bekezdése alapján így tényként az volt megállapítható, hogy az alperes a Vht. 182. § (2) bekezdésében írt 60 napon belül gondoskodott az ingóságok megőrzéséről.
- [16] A Vht. 182. § (2) bekezdésében megállapított 60 napos őrzési kötelezettség ugyan az adós és az árverési vevő megállapodása esetén meghosszabbítható, azonban megállapodás hiányában az árverési vevő az ingóságok további őrzésére nem kötelezhető. Az alperes az ingóságok megőrzésére a törvényben írt határidőn túl a felperes által felhívott, a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 1:3. §-ában foglalt jóhiszemű és tisztességes eljárást elváró generálklauzula alapján sem volt köteles.
- [17] Az alperest a felperes személyes előadása szerint sem tájékoztatták előzetesen arról, hogy az ingóságokat 2020. november 23-án kívánják elszállítani, ennek meghíúsulása tehát az alperes terhére nem róható. A perben a felperes nem bizonyította, hogy az őrzési időn belül az alperes tájékoztatta volna az ingóságok elszállításának akadályáról. Ezt követően ugyan még az őrzésre előírt 60 napon belüli, 2020. december 23-ai keltezéssel ellátva a felperes ügyvédje az alperest is tájékoztatta arról, hogy a Korm.r. bizonytalan időre meghíúsította hazatér-

rését Nagy-Britanniából, és kérte az ingatlan kiüresítésére vonatkozó határidőnek a Korm.r.-tel elrendelt tilalom megszűnéséig történő meghosszabbítását és az ingóságok megőrzésének biztosítását. Azt azonban a felperes nem bizonyította, hogy ezt az alperes az őrzési időn belül ténylegesen kézhez vette, hiszen az átvételét igazoló tértivevényt nem csatolta, ellentétben az önálló bírósági végrehajtó részére ugyanezen a napon feladott küldeménynel. Hangsúlyozta továbbá az ítéletábra, hogy a felperesek csatolták a szintén alperesnek címzett azon levelet is, amelyben már azt kérték, hogy az ingatlan kiüresítésére 2021. január 27-én 9.00 órától január 28-án 16.00 óráig biztosítson lehetőséget. Ezen levél a keltezése szerint az előzővel egy napon, tehát 2020. december 23-án kelt, azt azonban csak 2021. január 15-én adták postára. A két levél azonos keltezési ideje, de eltérő tartalma alapján az a következtetés vonható le, hogy a felperes célja ezekkel a jogszabály által előírt kiköltözési és ingatlan kiüresítési kötelezettség további elhúzása volt, azokból épp a felperes rosszhiszemű eljárására lehet következtetni.

- [18] Hangsúlyozta továbbá az ítéletábra, hogy a perbeli ingatlant az alperes árverés útján 2017. november 2-án vásárolta meg, 2020. március 16-án tulajdonjogát az ingatlan-nyilvántartásba is bejegyezték, annak tényleges birtokbaadására azonban csak 2020. november 4-én került sor; már ezen időpontig is kellő idő állt az adós, illetve a felperes rendelkezésére ingóságai elszállítására. Az eljáró önálló bírósági végrehajtó az ingatlan birtokbaadására számos időpontot tűzött ki, amelyek a felperes és házastársa magatartása miatt hiúsultak meg, a Kazincbarcikai Járásbíróság 2020. október 30-án meghozott végzésével az adóst kiüresítési kötelezettség elmulasztása miatt 500 000 Ft rendbírsággal is sújtotta. A Ptk. 1:3. §-ában rögzített általános és objektív zsinórmérték alapján sem volt ezért elvárható az alperestől, hogy a törvényben előírt kötelezettségét hosszabb ideje nem teljesítő felperes ingóságait a törvényi határidőn túl is őrizze.
- [19] A Vht. 182. § (2) bekezdése egyértelműen rögzíti azon határidőt, melyen belül a kötelezett, illetőleg az ingatlanban a kötelezett jogán tartózkodó személyek az ingóságok elszállítását kötelesek megoldani, ennek bármely okból történt elmulasztása esetén vállalják az ingóságok megsemmisítésének veszélyét. Megjegyzi az ítéletábra, hogy a felperes az ingóságok elszállítására irányuló kötelezettségét Magyarországon tartózkodó hozzátartozója (így az adós) vagy meghatalmazott útján is teljesíthette volna, annak nem képezte elháríthatatlan akadályát, ha hazautazása átmenetileg nem volt lehetséges. Az őrzési kötelezettség lejártát követően az alperes jogszerűen, a Vht. 182. § (2) bekezdésében adott felhatalmazással éve járt el, amikor az ingóságokat hulladékként kezelve elszállította, ezen károkozás jogszerű volt, jogellenesség hiányában az alperes kártérítési felelőssége nem állapítható meg. Helytállóan rögzítette az elsőfokú bíróság, hogy a kártérítés további feltételei fennállásának a vizsgálata ezért indokolatlan.
- [20] Mindezek alapján az ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta.
- [21] 1.2. Az indítványozó ezt követően alkotmányjogi panasszal fordult az Alkotmánybírósághoz, melyben a Debreceni Ítéletábra Pf.II.20.057/2023/7. számú ítélete, valamint az ennek alapjául szolgáló Miskolci Törvényszék 10.P.20.323/2022/24. számú ítélete alaptörvény-ellenességének megállapítását és megsemmisítését kérte, mert azok véleménye szerint sértik az Alaptörvény XIII. cikk (1) bekezdését, XV. cikk (1) bekezdését, XXVIII. cikk (1) és (7) bekezdését. Az indítványozó kérte, hogy az Alkotmánybíróság a Pp. 427. § (2) bekezdés c) pontja alapján utasítsa az első fokon eljáró bíróságot új eljárásra és új határozat meghozatalára.
- [22] Álláspontja szerint a bíróságok önkényes mérlegelése önkényes döntéshez vezetett. A bíróságok jogi és ténybeli következtetései iratellenesek, ítéletük alulindokolt. Ha a bíróságok az Alaptörvény rendelkezéseit és a Vht.-nak a megőrzési kötelezettségre vonatkozó rendelkezéseit figyelembe vették volna, akkor ő pernyertes lett volna. A bíróságok a Pp. alapján kötelesek az indítványokat és az észrevételeket megvizsgálni és ezek értékeléséről számot adni, ami jelen esetben elmaradt. A tényyszerűséggel szemben önkényesen mérlegelték a bizonyítékokat. Az ítéletábra megsértette a Pp. 266. § (1) bekezdését. Az alperes az ingóságok megőrzésére vonatkozó kötelezettségét nem tagadta, mely a bizonyítási eljárás során nem került értékelésre. A végrehajtónak és az alperesnek feladott levele bizonyította az ingóságok megőrzésének a kötelezettségét a korona vírus járvány ideje alatt is. A feladás igazolt volt és a levél nem érkezett vissza hozzá. Sérlemelte, hogy az ő rosszhiszeműsége rögzítésre került, míg az alperesé nem, pedig ellene több büntetőeljárás is indult. A bíróságok tévesen, *contra legem* döntöttek, a jogszabályok tartalmát felülírták. Az ítéletek sértik a tulajdonhoz való jogát, hiszen a pervesztesség folytán vagyoni hátrányt szenvedett, mely befolyásolta a kölcsönszerződésből fakadó fizetési kötelezettséget, a perköltség viselését és az ingóságok birtoklását. A bírósági ítéletek sértik továbbá a Pp. 206. §-át, 279. § (1) bekezdését, az Emberi Jogok Európai Egyezménye 6. cikkét és 13. cikkét, valamint az Európai Unió Alapjogi Chartáját.

- [23] 2. Az Abtv. 56. § (1) bekezdésében előírtak szerint az Alkotmánybíróságnak elsődlegesen az alkotmányjogi panasz befogadhatóságáról szükséges döntenie. Az Alkotmánybíróság ezért tanácsban eljárva mindenekelőtt azt vizsgálta meg, hogy az alkotmányjogi panasz megfelel-e a törvényben foglalt befogadhatósági feltételeknek.
- [24] Az Abtv. 27. § szerinti alkotmányjogi panaszt az indítványozó határidőben nyújtotta be. Az indítványozó alkotmányjogi panaszában megjelölte az Alkotmánybíróság hatáskörét, az Alaptörvény sérülni vélt rendelkezéseit [XIII. cikk (1) bekezdés, XV. cikk (1) bekezdés, XXVIII. cikk (1) és (7) bekezdés], a támadott jogerős bírói döntést (Debreceni Ítéltábla Pf.II.20.057/2023/7. számú ítélete), továbbá kifejezett kérelmet a bírói döntés megsemmisítésére. Az indítványozó jogorvoslati lehetőségeit kimerítette, valamint jogosultsága és érintettsége egyértelmű, mivel saját egyedi ügyével összefüggésben terjesztett elő alkotmányjogi panaszt.
- [25] A befogadhatóság további feltételeit vizsgálva az Alkotmánybíróság az alábbi következtetésekre jutott.
- [26] Az Abtv. 52. § (1b) bekezdésének *b)* pontja alapján az indítványnak az alkotmányjogi panasz esetén meg kell határoznia az Alaptörvényben biztosított jog sérelmének a lényegét, az *e)* pontja értelmében pedig nem elegendő az Alaptörvény egyes rendelkezéseire hivatkozni, az indítványban meg kell indokolni, hogy az Alaptörvény egyes felhívott rendelkezéseit a megsemmisíteni kért döntés miért és mennyiben sérti. Az Alkotmánybíróság megállapította, hogy az indítvány nem felel meg az Abtv. 52. § (1b) bekezdésében meghatározott feltételeknek, mert az Alaptörvény XIII. cikk (1) bekezdésével, XV. cikk (1) bekezdésével, XXVIII. cikk (7) bekezdésével összefüggésben nem tartalmaz alkotmányjogilag értékelhető indokolást, érdemben elbírálható érvelést arra vonatkozóan, hogy a támadott ítélet miként sérti ezt az Alaptörvényben biztosított jogot. A fentiekre tekintettel az Alkotmánybíróság ezért ezen alaptörvényi rendelkezés vonatkozásában nem folytatott le érdemi vizsgálatot {34/2014. (XI. 14.) AB határozat, Indokolás [212]; 3254/2023. (VI. 9.) AB végzés, Indokolás [34]}.
- [27] Az Abtv. 29. §-a alapján az Alkotmánybíróság az alkotmányjogi panaszt a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség, vagy alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés esetén fogadja be.
- [28] Az Alkotmánybíróság az indítványozónak az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésével, a tisztességes bírósági eljáráshoz való joggal összefüggésben előadott érveivel kapcsolatban a következőket állapította meg.
- [29] Az Alkotmánybíróság az Alaptörvény 24. cikkének (1) bekezdése alapján az Alaptörvény védelmének legfőbb szerve. A (2) bekezdés *d)* pontja értelmében alkotmányjogi panasz alapján felülvizsgálja a bírói döntésnek az Alaptörvénnyel való összhangját. Az alkotmányjogi panasz jellegének megfelelően a testület hatáskörébe a bírói döntéseknek kizárólag az alkotmányossági szempontú vizsgálata tartozik. Ebből következően az alkotmányjogi panasz nem tekinthető a bírósági szervezeten belül jogorvoslattal (már) nem támadható bírói határozatok által okozott valamennyi jogsérelem orvoslása eszközének, azaz ez a jogvédelem nem jelenti a rendes bíróságok jogalkalmazási gyakorlatának általános felülvizsgálatát, aminek következtében az Alkotmánybíróság burkoltan negyedfokú bírósággá válna. A jogszabályokat a bíróságok értelmezik, az Alkotmánybíróság csak az értelmezési tartomány alkotmányos kereteit jelölheti ki, ami nem adhat alapot számára minden olyan esetben történő beavatkozásra, amikor vélt vagy esetleg valós jogszabálysértő jogalkalmazásra került sor {3198/2013. (X. 22.) AB végzés, Indokolás [22]}. Ebből következően a bírói döntés alaptörvény-ellenességének vizsgálata során az Alkotmánybíróság attól is tartózkodik, hogy a bíróságok felülbírálati jogköréhez tartozó, szakjogi vagy kizárólag törvényértelmezési kérdésekben állást foglaljon {3028/2014. (II. 17.) AB végzés, Indokolás [12]}. A tényállás megállapítása, a bizonyítékok értékelése és mérlegelése az eljárási jogi szabályokban a jogalkalmazó számára fenntartott feladat {3012/2016. (I. 25.) AB végzés, Indokolás [20]}.
- [30] Az Alkotmánybíróság megállapította, hogy az indítványozó alkotmányjogi panaszában a bírósági döntések felülbírálatára irányul. Az Alkotmánybíróság álláspontja szerint az indítványozó panaszában egészében nem alkotmányossági, hanem törvényességi kérdésekre vonatkozik, az eljáró bíróságok tényállás-megállapításának, bizonyítékértékelésének, valamint jogértelmezésének és jogalkalmazásának helytállóságát vitatja és a támadott ítéletben foglalt döntést magát, annak hátrányos voltát tekinti alapjogi sérelemnek a döntés Alkotmánybíróság általi megváltoztatása érdekében.
- [31] Az Alkotmánybíróság megállapította azt is, hogy az indokolási kötelezettség konkrét ügyben történő megsértésének kételye sem merül fel, az ítéltábla ítéletében számot adott az érdemi döntést alátámasztó lényeges érvekről. Az alkotmánybírósági gyakorlat szerint „a bíróságok indokolási kötelezettségéből nem következik a felek által felhozott minden észrevétel egyenként való megcáfolási kötelezettsége, különösen nem az indítványozó szubjektív elvárásait kielégítő mélységű érvrendszer bemutatása” {3107/2016. (V. 24.) AB végzés, Indokolás [38]; 30/2014. (IX. 30.) AB határozat, Indokolás [89]}. Az Alkotmánybíróság itt is hangsúlyozza, hogy önmagában az a körülmény, hogy az indítványozó nem ért egyet a bíróságok döntésével és annak indokolásával, nem elégséges érv a támadott döntés alaptörvény-ellenességének alátámasztására {3364/2017. (XII. 22.) AB végzés, Indokolás [21]}.

- [32] Mindezek alapján az indítványozó által az alkotmányjogi panaszban felvetett aggályok a támadott bírói döntés érdemi alkotmányossági vizsgálatát nem teszik lehetővé, mert az indítvány nem tartalmaz olyan érvet, amelyet alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdésként lehetne értékelni, vagy amely felvetné a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség kérdését.
- [33] 3. A fentiekre tekintettel az Alkotmánybíróság az alkotmányjogi panasz befogadhatósági vizsgálatának eredményeként arra a következtetésre jutott, hogy az alkotmányjogi panasz nem felel meg az Abtv. 52. § (1b) bekezdésében és 29. §-ában meghatározott törvényi feltételeknek, ezért azt az Alkotmánybíróság az Ügyrend 30. § (2) bekezdés a) és h) pontjai alapján visszautasította.

Budapest, 2024. március 5.

Dr. Horváth Attila s. k.,
tanácsvezető, előadó alkotmánybíró

Dr. Juhász Imre s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Juhász Miklós s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Szabó Marcel s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Varga Réka s. k.,
alkotmánybíró

Alkotmánybírósági ügyszám: IV/1601/2023.

